

När det gapande haf
Öppnar graf efter graf,
Skall han ut, om ock döden han ser;
Och med blicken hemåt,
När han lossar sin båt,
Vet han ej om han fäster den mer.

Från sitt husliga tjäll
Mången stormdiger qväll
Rycks han plötsligt ur vännernas famn.
Hans försakan och strid
Fäster ingen sig vid,
Blott att krämarn får skutan i hamn.

Medan blodet är ungt,
Känns ej yrket så tungt,
Men det nalkas en dag, fastän gömd,
Och då brytes han röst,
Och då kommer hans höst —
Da är lotsen försliten och glömd.

Sjelf jag känner och ser
Hur mitt lif mer och mer
Mojnat ut, som det stillnande haf.
Ingen känner sin död:
Böljan gaf mig mitt bröd,
Kanske ger hon mig också en graf.

